

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu **R. R., s.r.o.**, Č. D.X., R., IČO: X. (predtým R., s.r.o., R., IČO: X.), zastúpeného advokátom JUDr. J. B., N.X., P., proti žalovanému **P. Z. P. B. s.r.o.**, T.X., P. B., IČO: X. (predtým P. Z. Ž., a.s., IČO: X.), zastúpeného advokátom Mgr. J. G., C.X., D.V., o zaplatenie 1 132 550,- Sk s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. mája 2006, č. k. 15 Cb 529/2000-252, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. mája 2006, č. k. 15 Cb 529/2000-252 sa **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet právneho zástupcu 36 175,- Sk náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd Žilina napadnutým rozhodnutím zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zaplataenia istiny 1 132 550,- Sk istiny s príslušenstvom, 18 % úrokom z omeškania od 29. augusta 1997 do zaplataenia. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu 227 999,- Sk náhrady trov konania.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia súd prvého stupňa vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v rozhodnutí č.k. 1 Obo 128/2004, o neplatnosti kúpnych zmlúv uzavretých 28. augusta 1997 právnym predchodcom žalobcu O. – O., š.p. v likvidácii, pretože ich podpísal za predávajúceho likvidátor, ktorý na to po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu už nebol oprávnený. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno dodatočne schváliť právny úkon, ktorý je od počiatku neplatný. Žalobca sa teda domáhal plnenia z právnych úkonov, ktoré sú neplatné. Preto nárok žalobcu na zaplataenie kúpnej ceny vyúčtovanej faktúrami č. 126/97 a 127/97 zo dňa 28.8.1997 bol nedôvodný.

Pokiaľ ide zaplataenie kúpnej ceny vyúčtovanej faktúrou č. 128/1997 zo dňa 28. augusta 1997 za zariadenie v ZZ Ž. podľa prílohy str. 1-24, súd prvého stupňa zistil, že sa vzťahuje ku kúpnej zmluve z 3. marca 1997. V kúpnej zmluve bola splatnosť kúpnej ceny dojednaná do 14 dní od obdržania faktúry, preto súd považoval faktúru č. 128/1997 z 28. augusta 1997 za výzvu na úhradu kúpnej ceny. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného o uzavretí ústnej kúpnej zmluvy dňa 28. augusta 1997, ktorého dôsledkom bolo vystavenie predmetnej faktúry. V konaní nebola preukázaná ani neplatnosť dohody o započítaní zo 6. marca 1997, ktorú námietku neplatnosti vzniesol žalovaný. Túto dohodu podľa zhodnej výpovede svedkov podpísali za právneho predchodcu žalobcu likvidátor spoločnosti a za právneho predchodcu žalovaného riaditeľ spoločnosti. Jej predmetom bolo započítanie pohľadávok v celkovej sume 1 145 976,- Sk. Peňažné pohľadávky, ktoré boli predmetom započítania neboli identifikované číslom faktúry ale predmetom, z ktorého vznikli. Následne v dohode o započítaní už boli započítateľné pohľadávky uvedené pod číslom vystavenej faktúry. Preto súd prvého stupňa si osvojil tvrdenie svedkov, že pri vzájomných obchodných vzťahoch boli zistené nezrovnalosti, ktoré boli dohodou o započítaní 28. augusta 1997 odstránené. Keďže nebola preukázaná neplatnosť dohody o započítaní zo 6. marca 1997, považoval ju súd za platnú s následkom započítania vzájomných pohľadávok, čím došlo k zániku záväzku žalovaného vyplývajúceho z faktúry č. 128/1997. Preto aj v tejto časti žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie s poukázaním na dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/ a f/ O.s.p. Uviedol, že pôvodná žalobkyňa, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu O.-O. nemala k dispozícii žiadne kúpne zmluvy, len faktúry č. 126/97, č. 127/97 a č. 128/97 z 28. augusta 1997 a dohody o započítaní z 12. decembra 1996 a z 28. augusta 1997. Preto žalobca nemôže pre správanie žalovaného uznať pravdivosť ani jedného z dôkazov predložených žalovaným. Namietal, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s nepriamymi dôkazmi, ktoré vylučujú pravdivosť dohody o započítaní zo 6. marca 1997. Najvýznamnejší argument pokladal podpísanie dohody o započítaní z 28. augusta 1997, ktorej predmetom boli nároky žalobcu uplatňované v konaní. Majetok, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy z 3. marca 1997 uvedený v prílohe 1-24 a bol predmetom dohody o započítaní a uvedený vo faktúre č. 128/1997, bol ešte 30. júla 1997 evidovaný v majetku úpadcu na výpisoch z počítačových zostáv. Teda ak by bola uzavretá kúpna zmluva dňa 3. marca 1997 a dohoda 6. marca 1997, nepochybne tento majetok už by bol vyradený z evidencie úpadcu. Žalovaný napokon nepredložil ani originál dohody o započítaní zo dňa 6. marca 1997. Preto má za to, že táto dohoda bola antidatovaná a vyhotovená dodatočne výlučne pre potreby tohto konania. Predmetné fakturované plnenia sa reálne nachádzali v priestoroch žalovaného pred vystavením faktúr, čo žalovaný v priebehu konania nepopieral. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a návrhu v celom rozsahu vyhovel a priznal náhradu trov konania.

V priebehu odvolacieho konania žalobca podaním zo dňa 9. júla 2007 oznámil, že uplatnenú pohľadávku postúpil na spoločnosť R. R., s.r.o, R., a žiadal o zmenu účastníka na strane žalobcu.

Odvolací súd zistil, že podľa § 92 ods. 2 O.s.p. došlo k prechodu uplatneného práva žalobcu R., s.r.o., R. na postupníka R. R., s.r.o., R. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18. júna 2007 a postupník vyslovil súhlas so vstupom do konania. Preto odvolací súd v zmysle § 92 ods. 3 v spojení s ust. § 211 ods. 3 O.s.p. ďalej konal s týmto subjektom na strane žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetnou žalobou, ktorá došla súdu prvého stupňa 14. decembra 2000 žalobca sa domáhal zaplataenia istiny 1 132 550,- Sk z titulu kúpnej ceny za predaj osobných motorových vozidiel a nábytkového zariadenie. Kúpna cena bola vyúčtovaná právnym

predchodcom žalobcu O.-O. Ž., š.p. v likvidácii právneho predchodcovi žalovanému P. Z., a.s. Ž. vyúčtovaniami (faktúrami) č. 126/97 v sume 22 386,- Sk, č. 127/97 v sume 36 600,- Sk a č. 128/97 v sume 1 333 750,50,- Sk. Žalobca právo na peňažné plnenie odôvodnil tým, že vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na majetok právneho predchodcu žalobcu uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 7. mája 1997, spis. zn. 51 Cb 24K 306/96, bola dohoda z 28. augusta 1997 o zániku týchto pohľadávok žalobcu, ktorá bola vykonaná s právnym predchodcom žalovaného P. Z., a.s., Ž., formou započítania, neplatná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 20. mája 2005, sp. zn. 1 Obo 128/04-167 vyslovil právny názor, že kúpne zmluvy uzavreté medzi právnymi predchodcami účastníkov konania dňa 28. augusta 1997 o predaji osobných automobilov (vyúčtované faktúrami č. 126/97 a č. 127/97) sú neplatné. Za predávajúceho (žalobcu) zmluvy podpísal likvidátor, ktorý na tento právny úkon vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na majetok predávajúceho už nebol oprávnenou osobou. Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bolo objasniť, na základe akej kúpnej zmluvy (z 3. marca 1997 alebo zo 4. marca 1997) bolo dodané zariadenie nachádzajúce sa v bývalej budove O.-O. Ž., š.p. v likvidácii vyúčtované faktúrou č. 128/97 z 28. augusta 1997 v sume 1 333 750,50,- Sk, a ktorá kúpna zmluva je platná vzhľadom k tomu, že sú v nich uvedené iné podmienky na zaplatenie kúpnej ceny.

Súd prvého stupňa v ďalšom konaní svedeckou výpoveďou zistil, že predmetom kúpnej zmluvy z 3. marca 1997 bola kúpa regálov vo vlastníctve právneho predchodcu žalobcu, ktoré boli pevne spojené s budovou, ktorá bola vo vlastníctve právneho predchodcu žalovaného. Predmetom kúpnej zmluvy zo 4. marca 1997 bola kúpa drobného investičného majetku.

Súd prvého stupňa sa zaoberal dohodami o započítaní z 3. marca 1997 (č.l. 189) a z 28. augusta 1997 (č.l. 12). Dohoda o započítaní z 3. marca 1997 bola vykonaná pred vyhlásením konkurzu na majetok právneho predchodcu žalobcu.

Z obsahu spisu je nepochybné, že medzi účastníkmi konania nie je spornou dohoda o započítaní zo 6. marca 1997 (vykonanou pred vyhlásením konkurzu), ktorej originál bol predložený súdu na pojednávaní 6. apríla 2006 k nahliadnutiu (č.l. 191) a bol žalovanému vrátený. Likvidátor štátneho podniku v likvidácii O. O. Ž. Ing. L. S. bol osobou oprávnenou na vykonanie tohto vzájomného započítania pohľadávok v celkovej sume 1 145 976,- Sk. V dohode medzi záväzkami žalovaného ako pohľadávka spôsobilá na započítanie bola uvedená aj kúpna cena za zariadenie ZZ Ž. v hodnote 1 084 350,- Sk (bez DPH). Táto kúpna cena bola dohodnutá kúpnu zmluvou z 3. marca 1997 (s 23 % DPH vo

výške 1 333 750,50,- Sk). Je potrebné poznamenať, že žalobca nepreukázal, že kúpnu cenu vyplývajúcu z uvedenej kúpnej zmluvy vyúčtoval žalovanému iným účtovným dokladom než faktúrou č. 128/97 z 28. augusta 1997.

Z uvedeného vyplýva, že týmto vzájomným započítaním, t.j. dňom 6. marca 1997, stretom pohľadávok spôsobilých na započítanie, došlo k zániku pohľadávok v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka. Z toho dôvodu bola potom nadbytočná a právne neúčinná opätovná dohoda o započítaní vykonaná 28. augusta 1997 (po vyhlásení konkurzu na jeho majetok) likvidátorom štátneho podniku v likvidácii O. - O. Ž. so žalovaným. V tejto dohode o započítaní sa opäť nachádza istina 1 084 350,- Sk ako v dohode zo 6. marca 1997, identifikovaná už len označením faktúry č. 128/97 z 28. augusta 1997.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa uvedenom v napadnutom rozhodnutí, že dohoda o započítaní zo 6. marca 1997 je dohodou platnou, ktorou došlo k zániku peňažnej pohľadávky žalobcu resp. jeho právneho predchodcu, za dodávku zariadenia vyúčtovaného faktúrou č. 128/97 z 28. augusta 1997.

Je potrebné poznamenať, že ak žalobca evidoval vo svojej počítačovej zostave zariadenie, ktorého cena bola predmetom započítania v sume 1 084 350,- Sk, tak zo strany žalobcu ide o nedostatok v evidencii majetku, čo nemôže ísť na ťarchu tretej osoby. Žalobca inými dôkaznými prostriedkami nepreukázal, že voči žalovanému má inú pohľadávku vo vymáhanej výške než tú, ktorá bola predmetom započítacieho prejavu zo 6. marca 1997.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedeného dôvodu napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

Žalovaný mal v odvolacom konaní úspech, má preto podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému vznikli trovy za právne zastupovanie advokátom. Advokátovi patrí odmena za zastupovanie za dva úkony právnej pomoci, a to vyjadrenie k odvolaniu (29. augusta 2007), a za účasť na pojednávaní odvolacieho súdu (6. septembra 2007) vo výške 15 050,- Sk za úkon. Advokátovi ďalej mu patrí paušálna náhrada hotových výdavkov za každý úkon po 178,- Sk. Advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto tarifná odmena sa zvyšuje o 19 % daň z dvoch úkonov v sume 5719,- Sk. Spolu náhrada trov odvolacieho konania činí 36 175,- Sk (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c/ a d/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 6. septembra 2007

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu